

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 98.861 van 13 september 2001
in de zaak A. 68.099/VII-13.761.**

In zake : Danny BEKKERS,
die woonplaats kiest bij
advocaat B. BEELEN,
kantoor houdende te LEUVEN,
Justus Lipsiusstraat 24

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
advocaat D. DE GREEF,
kantoor houdende te BRUSSEL,
G. Van Haelenlaan 8-10.

tussenkommende partij :

Benny MERTENS,
die woonplaats kiest bij
advocaat J.-M. JEURISSEN,
kantoor houdende te DIEST,
Overstraat 49.

D E R A A D V A N S T A T E, V I I e K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Danny BEKKERS op 15 maart 1996 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van 11 januari 1996 van de Vlaamse minister van leefmilieu en tewerkstelling waarbij het beroep dat Benny MERTENS had aangetekend tegen het besluit van 22 juni 1995 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant, houdende het verlenen van de vergunning aan verzoeker om een varkensfokkerij, gelegen aan de Molenbergstraat 31 te Diest (Deurne), verder te exploiteren en uit te breiden, gedeeltelijk gegrond wordt verklaard en het beroepen besluit wordt gewijzigd;

Gelet op het arrest nr. 60.552 van 27 juni 1996 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit wordt verworpen;

Gezien het verzoekschrift tot tussenkomst van 30 juli 1996;

Gelet op de beschikking van 1 augustus 1996 die de tussenkomst van Benny MERTENS toelaat;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de beschikking van 8 juni 2000 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien het verzoek tot voortzetting van de procedure van de verzoeker;

Gelet op de beschikking van 27 maart 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 3 mei 2001;

Gehoord het verslag van Staatsraad R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VANSTIPELEN die, loco advocaat B. BEELEN verschijnt voor de verzoeker, van advocaat O. VERSCHAEVE die, loco advocaat D. DE GREEF verschijnt voor de verwerende partij, en van advocaat Chr. CELIS die, loco advocaat J.-M. JEURISSEN verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Feiten

Overwegende dat de feitelijke toedracht van de zaak als volgt kan worden samengevat:

1.1. De verzoeker exploiteert een vergunde varkenshouderij te Diest, op het bovenvermelde adres.

1.2. Op 6 maart 1995 dient hij een milieuvergunningsaanvraag in om zijn inrichting verder te exploiteren en uit te breiden, om te komen tot de exploitatie van 1.797 gespeende varkens (waarvan 200 productieve zeugen) en de opslag van 2.285 m³ dierlijke mest en 10 ton kunstmest.

1.3. Met een besluit van 22 juni 1995 verleent de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant de gevraagde vergunning, voor een termijn eindigend op 1 september 2011.

Volgens de niet betwiste gegevens van het dossier wordt de bekendmaking van dit besluit aangeplakt van 11 juli 1995 tot 10 augustus 1995.

1.4. Op 7 augustus 1995 stelt Benny MERTENS, omwonende van de kwestieuze varkenshouderij, beroep in tegen het voormelde vergunningsbesluit.

Het beroep wordt tien dagen later verder aangevuld.

1.5 Op 21 augustus 1995 wordt de exploitant van dit beroep in kennis gesteld. Voorts wordt meegedeeld :

“Dit beroep is ontvankelijk bevonden.
De in titel I van het VLAREM bedoelde termijn van afhandeling vangt aan op de datum van ontvangst van voormeld beroep, zijnde 17/08/95.”

1.6. De in het kader van de beroepsprocedure verleende adviezen zijn deels gunstig, deels ongunstig.

1.7. Op 11 januari 1996 wordt het thans bestreden besluit genomen.

Het beroep wordt gedeeltelijk gegrond bevonden en het besluit van 22 juni 1995 van de bestendige deputatie wordt gewijzigd in die zin dat de vergunning eensdeels wordt verleend voor de verdere exploitatie van de inrichting met stallen voor 687 varkens ouder dan 10 weken en de opslag van 635 m³ mest en 10 ton kunstmest, en, anderdeels wordt geweigerd voor de uitbreiding met 1110 varkens en de opslag van 1650 m³ dierlijke mest;

2. Ontvankelijkheid van het beroep

2.1.1. Overwegende dat de tussenkomende partij in haar **verzoekschrift tot tussenkomst** opwerpt dat de vordering laattijdig is, nu het bestreden besluit dateert van 11 januari 1996 en het verzoekschrift werd ingediend op 18 maart 1996;

2.1.2. Overwegende dat uit de gegevens van het dossier blijkt dat de verzoeker ten vroegste op 18 januari 1996 in kennis werd gesteld van het bestreden besluit; dat het beroep, dat dateert van 15 maart 1996 -en niet, zoals de tussenkomende partij beweert, van 18 maart- aldus werd ingesteld binnen de voorgeschreven termijn van zestig dagen; dat de exceptie niet kan worden aangenomen;

2.2.1. Overwegende dat de **tussenkomende partij** in haar aanvullende **memorie** nog doet gelden dat de vordering onontvankelijk is omdat, enerzijds, de naam en

de woonplaats of de zetel van de verwerende partij niet werden vermeld in het verzoekschrift, anderzijds, niet blijkt dat het verzoekschrift aan de verwerende partij werd verzonden;

2.2.2. Overwegende, vooreerst, dat het aanwijzen in het verzoekschrift van de overheid die als verwerende partij moet optreden geen vermelding is die op straffe van nietigheid is voorgeschreven; dat het volstaat dat de bestreden beslissing voldoende nauwkeurig geïdentificeerd wordt, wat in casu het geval is; dat, voorts, het toesturen van een kopie van het verzoekschrift evenmin een substantiële vormvereiste is; dat de exceptie niet kan worden aangenomen;

3. Gegrondheid van het beroep

3.1. Eerste middel

3.1.1. Standpunten van de partijen

Overwegende dat de partijen aangaande het eerste middel de volgende argumenten ontwikkelen :

3.1.1.1. In het **middel** wordt de schending aangevoerd van de artikelen 51 en 52 van Vlarem 1, doordat het beroep van de tussenkomende partij door AMINAL werd ontvangen op 17 augustus 1995 en ontvankelijk werd bevonden, terwijl de beroepstermijn een aanvang had genomen op 12 juli 1995, met name “de dag (na) de in artikel 31 bedoelde aanplakking”, zodat het beroep buiten de voorgeschreven termijn van dertig dagen werd ingediend en derhalve als onontvankelijk had moeten worden afgewezen.

3.1.1.2. De verwerende partij repliceert in haar **memorie van antwoord** dat de beroepstermijn van dertig kalenderdagen pas een aanvang neemt na het verstrijken van de aanplakkingstermijn, in casu op 11 augustus 1995. Het beroep kon derhalve terecht als ontvankelijk ratione temporis worden beschouwd;

3.1.1.3. De tussenkomende partij volgt in haar **verzoekschrift tot tussenkomst** de argumentatie van de verwerende partij. Zij voegt daar nog aan toe dat het beroepschrift werd verzonden op 7 augustus 1995 en dat de door AMINAL genoemde datum van ontvangst op 17 augustus een aanvulling van het oorspronkelijk beroepschrift betrof.

In haar **memorie** doet de **tussenkomende partij** nog gelden dat “hoogstens kan bepleit worden dat de later gedane aanvullingen onontvankelijk zijn, doch zeker niet het binnen de termijn gestelde beroep”;

3.1.2. Bespreking

Overwegende dat het middel, om de hieronder vermelde redenen, **niet gegrond** is :

3.1.2.1. Artikel 51, § 1, van het besluit van 6 februari 1991 van de Vlaamse regering houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning (Vlarem 1) bepaalt dat tegen elke beslissing die in eerste aanleg door de bestendige deputatie omtrent een milieuvergunningsaanvraag werd genomen, beroep kan worden ingesteld bij de Vlaamse regering.

Artikel 51, § 2, van datzelfde besluit schrijft voor dat het beroep moet worden ingediend “binnen een termijn van dertig kalenderdagen” die, wanneer het de in artikel 49, § 1, 4°, bedoelde personen betreft (met name omwonenden en milieuverenigingen) ingaat “na de dag dat tot de in artikel 31 bedoelde aanplakking van de bekendmaking is overgegaan”.

3.1.2.2. Uit de niet betwiste gegevens van het dossier blijkt dat het besluit van de bestendige deputatie werd aangeplakt van 11 juli 1995 tot 10 augustus 1995.

In tegenstelling tot wat de verzoeker doet gelden, begint de beroepstermijn pas te lopen de dag na afloop van de aanplakkingstermijn, in casu 11 augustus 1995.

Het beroepschrift, dat dateert van 7 augustus 1995, is derhalve binnen de bij artikel 52 van Vlarem 1 voorgeschreven termijn ingediend, en werd dus terecht ontvankelijk bevonden.

3.1.2.3. Het later bijbrengen van aanvullende stukken door de beroepsindiener, kan er niet toe leiden dat een ontvankelijk beroep onontvankelijk wordt;

3.2. Tweede middel

3.2.1. Standpunten van de partijen

Overwegende dat de partijen aangaande het tweede middel de volgende argumenten aanvoeren :

3.2.1.1. In het **middel** wordt aangevoerd dat de beroepindiener, de huidige tussenkomende partij, niet het vereiste belang had bij zijn beroep, aangezien hij in agrarisch gebied woont.

Door zich te vestigen in agrarisch gebied schendt hij de bestemming van het gebied en creëert hij zelf een onwettige toestand. Aldus kon hij zich bij de Vlaamse regering niet beroepen op eventuele hinder die de uitbreiding van een landbouwinrichting met zich zou brengen.

3.2.1.2. De verwerende partij repliceert in haar **memorie van antwoord** dat krachtens de bepalingen van Vlare 1 elke natuurlijke en rechtspersoon die tengevolge van de vestiging en de exploitatie van de inrichting rechtstreeks hinder kan ondervinden een beroep kan instellen bij de Vlaamse regering.

De beroepindiener woont binnen een straal van 100 meter van de varkenshouderij en er kan dus worden aangenomen dat hij hinder kan ondervinden van deze exploitatie.

De verzoeker toont nergens aan dat de woning van de tussenkomende partij het voorwerp uitmaakt van een bouwmisdrijf.

3.2.1.3. In de **memorie van wederantwoord** doet de verzoeker nog gelden “dat de inrichting voldoet aan alle strenge voorschriften van de milieuwetgeving”, en dat de tussenkomende partij dus geen noemenswaardige hinder kan ondervinden.

3.2.1.4. De tussenkomende partij betoogt in het **verzoekschrift tot tussenkomst** dat de wet een recht van beroep toekent aan elke natuurlijke persoon die tengevolge van de vestiging en de exploitatie van een inrichting hinder kan ondervinden.

Omdat het risico op bijkomende hinder door de geplande exploitatie reëel is en zij de meest naaste geboort is heeft zij dus het wettelijk vereiste belang.

Overigens maakt de wet geen onderscheid naargelang de woning van de omwonenden al dan niet in agrarisch gebied ligt.

De bewering dat haar woning stedenbouwkundig niet in orde zou zijn, wordt niet gestaafd en is in onderhavige procedure van geen belang;

3.2.2. Bespreking

Overwegende dat het middel **niet gegrond** is om de hierna vermelde redenen:

3.2.2.1. Artikel 24, § 1, 5°, van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (milieuvergunningsdecreet) bepaalt dat “elke natuurlijke of rechtspersoon die ten gevolge van de vestiging en de exploitatie van de inrichting hinder kan ondervinden” gerechtigd is een administratief beroep in te stellen tegen een in eerste aanleg genomen milieuvergunningsbesluit.

3.2.2.2. De verzoeker betwist niet dat de tussenkomende partij in de onmiddellijke omgeving van zijn varkenshouderij woont.

Zijn bewering dat de tussenkomende partij “geenszins enige noemenswaardige hinder kan ondervinden” kan, in het licht van de gevraagde uitbreiding, niet worden bijgetreden.

3.2.2.3. De stelling, ten slotte, dat de tussenkomende partij zich niet op deze hinder kan beroepen omdat zijn woning in agrarisch gebied is gelegen, gaat evenmin op.
De sub 3.2.2.1 vermelde bepaling stelt hieromtrent geen voorwaarden;

3.3. Derde middel

3.3.1. Standpunten van de partijen

Overwegende dat de partijen aangaande het derde middel de volgende argumenten uiteenzetten :

3.3.1.1. In het **middel** wordt de schending aangevoerd “van de bepalingen van titel II van het Vlarem, doordat het bestreden besluit de uitbreiding afwijst op grond van de nieuwe bepalingen van artikel 5.9.4.3. van titel II, terwijl de Vlaamse Minister inzake heeft geoordeeld in het kader van een georganiseerd administratief beroep en niet op grond van een nieuw ingediende aanvraag”.

De verzoeker doet, samengevat, gelden dat de Vlaamse minister in graad van beroep enkel kon oordelen of de bestendige deputatie, in het kader van de destijds van toepassing zijnde reglementering, terecht de uitbreiding kon toekennen en dus niet gerechtigd was om de in de loop van de beroepsprocedure van toepassing geworden nieuwe verbodsregels toe te passen.

3.3.1.2. De verwerende partij stelt in de **memorie van antwoord** dat het nieuwe Vlarem 2 in werking is getreden op 1 augustus 1995.

Toen de verwerende partij op het administratief beroep van de tussenkomende partij beschikte, was zij er dus toe gehouden de nieuwe reglementering toe te passen.

De verzoeker wijst geen overgangsbepaling aan die betrekking heeft op de toepassing van artikel 5.9.4.3.

3.3.1.3. In de **memorie van wederantwoord** worden geen nieuwe argumenten aangebracht.

3.3.1.4. In het **verzoekschrift tot tussenkomst** wordt in essentie betoogd dat de Vlaamse minister in tweede aanleg besliste , zodat zij de hele zaak opnieuw diende te onderzoeken in het licht van de op dat ogenblik reeds van toepassing zijnde nieuwe regels;

3.3.2. Bespreking

Overwegende dat het middel **niet gegrond** is om de volgende redenen:

3.3.2.1. In het bestreden besluit wordt overwogen:

“Overwegende dat het krachtens artikel 5.9.4.3. van titel II van het Vlarem verboden is bestaande varkenshouderijen uit te breiden, indien zij geheel of gedeeltelijk gelegen zijn in een gebied ander dan agrarisch gebied; dat de uitbreiding, namelijk 3 nieuw te bouwen stallen, gesitueerd is in het landschappelijk waardevol agrarisch gebied; dat echter de bestaande stallen deels in het natuurgebied zijn gelegen; dat dus krachtens hogervermeld artikel de uitbreiding van een gedeeltelijk in natuurgebied gelegen bestaande varkenshouderij, verboden is; dat daarom de uitbreiding dient te worden geweigerd;”

Hieruit blijkt dat de gevraagde uitbreiding is geweigerd op grond van artikel 5.9.4.3. van het besluit van 1 juni 1995 van de Vlaamse regering houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne (het nieuwe Vlarem 2).

3.3.2.2. Het voormeld besluit van 1 juni 1995 is gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 1 juni 1995 en is, krachtens artikel 7.3.0.1 ervan, in werking getreden op 1 augustus 1995.

Nu de toepassing van artikel 5.9.4.3 niet onderworpen is aan een overgangsregeling, was de minister, die uitspraak deed op 11 januari 1996, ertoe gehouden de nieuwe reglementering toe te passen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van de verzoeker.

De kosten van de tussenkomst, bepaald op drieduizend frank, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op dertien september tweeduizend en een, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	E. BREWAEYS,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.